

เพื่อสืบหาคนร้าย แม่ 'คุณต๊อด...เตอร์คะ'
จะดำง่าหน้าด้านหน้าทนแค่ไหนด...เรอยอม!

กลางร้าย กลางรัก

-นินนารา-

กลางรัช กลางรา

-นินนารา-

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ๒ ค ๑

สำนักพิมพ์

สุรินทร์แ่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๕๑๓

लगรยลลลลลล

ผู้เขียน : นินนาท

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน ๒๕๖๓

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการใช้งานหรือมูลนิธิทอริก
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-4112-1

ราคา ๑๕๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร.สุภัคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เฉติยา โลกิตสถาพร พิธีกรษาด่านบรรณาธิการ : รัช.ประพนธ์ เรืองแรงรงค์
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชริ แต่แดงเพชร
หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัทธราพร บุญสูง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาติ ใจสุข ศรัณย์รัชต์ ชัยงไกรเวช
บรรณาธิการเล่ม : ปานชนก เมฆาภิพร
ออกแบบปก : สุพิน มลียทอง รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์
พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๕๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : satapornbooks_editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษลึบกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

บทนำ

ภายในรถเก๋งสีแดงสดที่กำลังมุ่งหน้าเข้าสู่กรุงเทพมหานคร มีหญิงสาวหน้าตาดีสองคน คนหนึ่งทำหน้าที่ขับ อีกคนทำหน้าที่ผู้โดยสารที่ดี ที่พยายามชวนคนขับคุยตลอดเส้นทางเพื่อป้องกันความง่วงที่อาจแล่นเข้า จู๋โจมตีไหนก็ได้ เพราะขณะที่ทั้งสองอยู่ถนนสายนี้ก็เป็นเวลาเกือบห้าทุ่ม แล้ว

แม้จะคอยทำหน้าที่ชวนคุย แต่หญิงสาวที่อยู่ในฐานะผู้โดยสารก็คอย มองท้องฟ้าที่ปรากฏเมฆฝนดำทะมึนก้อนใหญ่หลายก้อนที่จับตัวกันเป็นแพ ยาวตรงหน้า แถมมีประกายฟ้าแลบเป็นระยะๆ เธอค่อนข้างประหลาดใจกับ เมฆฝนกลุ่มนั้น เพราะหากเพ่งดูดีๆ ยามที่ประกายฟ้าแลบสว่างวาบผ่าน กลุ่มเมฆออกมา เหมือนเมฆถูกอาบไปด้วยเลือดกระเซ็น อีกอย่างก่อนหน้า ก็ยังไม่มีแว้วว่าจะเกิดฝนตกฟ้าร้องแต่อย่างใด สัญชาติญาณบางอย่าง ทำให้หญิงสาวค่อยๆ หยิบยามที่มี ‘บางสิ่ง’ อยู่ภายในขึ้นมากอดแนบอก

“ไปซาร์จแบตเตอรี่กับเพื่อนตีสามวันสองคืน เหมือนได้พัก จิตใจไปสักสามเดือน กรุงเทพฯ จำ ฉันกลับมาแล้วนะจ๊ะ”

รุจิราผู้ทำหน้าที่เป็นพลขับแอบด้วยความสบายใจ เมื่อไร้เสียงตอบรับจากเพื่อนรักข้างกายก็หันไปมอง เห็นเพื่อนทำหน้าที่วิ่งควมวด เอาแต่จ้องเหมย้งไปยังห้องฟ้าตรงหน้า เธอจึงถามต่อทันที

“พริบพราว ทำไมไม่แกเงียบไป”

“รุจิ...” หญิงสาวเรียกเพื่อนรักข้างกายขณะมองห้องฟ้าที่มีกลุ่มเมฆฝนตรงหน้า จู่ๆ ความรู้สึกในวันนั้นก็กลับมาเล่นงานเธออีกแล้ว “ฉันว่า... มันแปลกๆ แกดูเมฆฝนข้างหน้าสิ”

รุจิรามองห้องฟ้าตรงหน้าแล้วพูดต่อ “ก็ฝนมันกำลังจะตก ห้องฟ้าก็มีตครึ้มแบบนี้ล่ะสิ”

“ไม่... ไม่ใช่ฟ้าฝนธรรมดาแน่ๆ ฉันรู้สึกว่ามันต้องมีอะไรมากกว่านั้น เมฆฝนมันไม่ใช่สีดำ เหมือนสีแดง เหมือนดินนั่น...”

ยังไม่ทันบอกรุจิราว่าเหมือนดินไหน จู่ๆ รถตู้สีดำคันหนึ่งก็แล่นขึ้นมาข้างรถที่สองสาวนั่งอยู่ รถคันนั้นส่ายไปมาจนทำให้ทั้งสองคนตกใจ

“อะ...อะไรนะ! คนขับเมาหรือเปล่า”

รุจิราถามพร้อมกำบริบประคองตัวรถหนีไม่ให้รถคันดังกล่าวเข้ามาชนยังไม่ทันได้รู้ว่าคนขับเมาหรืออะไร จู่ๆ เภาปริศนาเงาหนึ่งที่เกาะอยู่บนหลังคารถก็ค่อยๆ หยัดขึ้นขึ้น แล้วใช้เท้าข้างหนึ่งกระแทบซ้ำๆ ลงบนหลังคาจนรถส่ายอย่างรุนแรงทันที

เงาดำทะมึนที่อยู่บนหลังคารถคันข้างๆ ทำให้พริบพราวตาค้าง มันมีรูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาเกราะกรังไปด้วยเลือดและน้ำหนองดูน่าสะอิดสะเอียน ดวงตาปูดโปนสีแดงก่ำ ทั้งยังมีผมสีดำยาวสยายเต็มแผ่นหลัง

สองสาวจึงรู้ว่า นั่นคืออมนุษย์นั่นเอง!

“พริบพราว นั่นอะไร...มันผี ซะ...! ไซ้้ย” รุจิราถามราวกับไม่เชื่อในสิ่งที่เห็น บัดนี้รถคันนั้นแซงขึ้นหน้าไปแล้ว

พริบพราวเองก็ตกใจไปไม่ต่างจากเพื่อนรักที่เห็นเงาปริศนาบนหลังคารถตู้คันนั้น เธอยังมองก็ยังรู้สึกคล้ายคลึงคล้อยคล้าคล้าคล้าว่า...

“รูจี! แกรีบขับตามรถคันนั้นไป เร็ว!”

“อึ้ย...ไม่ๆ” รูจีสราสายหน้าด้วยความหวาดกลัว ทั้งยังชะลอความเร็วรถลงจนพริบพราวรู้สึกได้

“รีบขับตามไปสิ!” พริบพราวล่งซ้า ลีหน้าแววตาจริงจังมาก

“จะบ้าหรือแก นั่นมันผีนะโว้ย! ไม่ใช่ผู้ชายที่จะขับตามแบบไม่คิดชีวิตก็ได้”

พริบพราวจี้มอกตัวเองแรงๆ แล้วถามกลับ “นี่! ฉันเป็นใคร!”

“อ้อ! ฉันรู้ว่าแกเป็นใคร แต่...”

เห็นความหวาดกลัวของเพื่อนรัก พริบพราวจึงรีบบอกเหตุผลทันที

“ไอ้ผีตนั้นฉันจำได้ มันเป็นผีตบตีพวกที่ฆ่าพ่อแม่และพี่สาวของฉันตายต่อหน้าต่อตา แค่นี้พอมั๊ยที่แกจะรีบตามรถคันนั้นไป!”

“หา!” รูจีสราอุทาน ความจริงเรื่องนี้พริบพราวเคยเล่าให้เธอฟังหลายครั้งแล้ว แต่ไม่คิดว่าวันหนึ่งเธอจะได้มาเห็น ‘มัน’ จังๆ แบบนี้ “กะ...แกแน่ใจนะว่าเป็นผีตบตีเดียวกัน”

“ฉันจำมันได้ดี ค่ะนี่...ห้องฟ้าในคืนที่มีฝนฆ่าพ่อแม่และพี่ฉันก็เป็นแบบนี้เลย ฉันมั่นใจ!”

เมื่อเพื่อนรักมั่นใจขนาดนี้ รูจีสราจึงกลืนน้ำลายเพื่อข่มความหวาดกลัวแล้วเหยียบคันเร่งเพิ่มความเร็วมอเตอร์รถตู้คันดังกล่าวไปทันทีทันใด

“ได้เลยพริบพราว!”

๑

ก็...เรื่องมันไม่ธรรมดา

หญิงสาวร่างบอบบางผลึกประตูกะจกออกจากร้านกาแฟน่ารักๆ ที่ตกแต่งในโทนอบอุ่นละมุน ให้สีเขียวพาสเทลตัดกับสีชมพูพาสเทลเกือบทั้งหมด ด้วยความน่ารักประกอบกับบรรยากาศดีๆ ที่โดยรอบประดับไปด้วยต้นไม้และดอกไม้ ร้านนี้จึงถือว่าเป็นร้านขวัญใจของคนแถวนี้เลยก็ว่าได้ ไม่เว้นแม้กระทั่งเธอที่มักจะแวะมาฝากท้องไว้กับมือช่างง่าย ๆ ของร้านตามด้วยกาแฟแก้วโปรดหนึ่งแก้ว หรือวันไหนที่ไม่ติดงานได้อีก เธอก็มักจะหอบงานเล็กๆ น้อยๆ มานั่งทำเพื่อผ่อนคลายอารมณ์ไปด้วย

หญิงสาวออกจากร้านไปยังลานจอดรถสำหรับลูกค้าซึ่งอยู่ห่างไปราวๆ ห้าสิบลเมตร ยังไม่ถึงลิบโมงเช้า สภาพอากาศก็ร้อนจนต้องร้องขอชีวิตกันเลยทีเดียว หญิงสาวยกมือข้างหนึ่งบังแสงแดดที่แยงตา ขนาดอยู่ในช่วงสาย แดดก็ยังแผดเผาผู้คนจนแทบมอดไหม้ นี่ก็ไม่ออกเลยว่ายามเที่ยงไปจนถึงบ่ายแก่ๆ คนที่ทำมาหากินอยู่ท่ามกลางสภาพอากาศร้อนจัดเช่นนี้จะอยู่กันได้อย่างไร

อีกไม่กี่กลจะถึงที่จอดรถของร้านอยู่แล้ว เธอเริ่มรู้สึกว่ามีเงาตะคุ่มๆ

เงาหนึ่งตามหลังอยู่ไม่ห่าง พริบพราวจึงเหลียวไปดูด้านหลัง ร่างสูงนั้นยังเดินตามมาติดๆ และเธอก็รู้สึกคล้ายคลึงคลาว่าเมื่อก็เธอก็เจอเขาอยู่ในร้านกาแฟด้วย เห็นเขายืนจ้องเธอเอาๆ จากโซนที่นั่งนอกร้าน

ที่แรกหญิงสาวนึกว่าเขาคงเป็น ‘ผี’ อีกคนที่แวะเวียนมาขอส่วนบุญส่วนกุศลอย่างที่เธอเคยเจอมาตลอด เพียงแต่นึกว่าผีตนนี้ดีหน่อย เพราะยังมาหาในสภาพหล่อเหลาเต็มขั้น ไม่เหมือนรายก่อนๆ ที่ถ้าไม่มีแพลนหว่าหว่ามาทั้งตัว ก็หัวเขนขาหรือคอที่ขาดมาด้วย ถ้าจะให้เธอยอมรับจริงๆ ก็บอกตรงๆ ว่า จะเป็นผีหรือคน บางทีเธอก็แทบจะไม่ออกอยู่แล้ว เพราะผีบางตนชอบอยู่ปะปนกับผู้คนเสียด้วย และอีกอย่าง ใครบอกว่าผีบางกัจะมาหาคนเฉพาะยามวิกาล กลางวันแสดๆ แบบนี้ละ ชอบหลอกได้หลอกดี อย่างเธอก็เคยเจอกับตัวมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนเหมือนกัน

เอาละ...ก็ถ้าผู้ชายทำทางและหน้าตาดีคนไหนไม่ใช่ผี แล้วเขาทำเหมือนตามเธอมาทำไม ว่าแล้วหญิงสาวจึงหันขวับไปจ้องร่างสูงนั้นตรงๆ

เขาชะงักและหยุดเดินอยู่แค่นั้น หญิงสาวจึงมองเขาอย่างละเอียดตลอดอีกครั้ง

บุรุษร่างสูงอยู่ในเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีฟ้าอ่อน กางเกงสแล็กสีดำ หัวเข็มขัดเป็นของแบรนด์ดัง สวมรองเท้าสีดำแว็บ พริบพราวดูก็รู้ว่าเขาคงมีฐานะ แต่ใบหน้าติดจะบังจิ้งนี่ลี ที่ทำให้เธอรู้สึกตะลึงตะลึงใจในตัวเขานี้ขึ้นมา

แล้วเขาก็ถามหัวนๆ ว่า “คุณพริบพราวใช่มั๊ย”

“คุณรู้จักฉัน?” เธอถามด้วยความแปลกใจ มีนา...เขาถึงจ้องเธอตั้งแต่อยู่ในร้านกาแฟ แต่ก็แปลก ในเมื่อรู้ว่าเธอเป็นใคร ทำไมถึงไม่เข้ามาคุยตรงๆ ทำไมถึงเดินตามเธอมาอย่างนี้

หรือว่าจะเป็นผู้ไม่หวังดี! หญิงสาวคิดพลางขยับตัวหนีร่างสูงที่ยืนห่างไปอีกราวๆ ห้าเมตร

เขาพยักหน้ารับ “รู้สิ...หมอดูพริบพราว” ทางเสียงเขาแฝงความเยาะ

หยันแปลกๆ

‘หมอดู’...เธอประหลาดใจ เพราะน้อยคนนักที่จะรู้ว่าเธอทำอาชีพอะไร หรือเธอจะเป็นญาติกับคนที่เธอเคยดูดวงให้ แล้วอาจจะมีการบอกหรือแนะนำให้เข้ามาหาเธอ แบบนี้พิริบพราวเคยเจอประจำ แต่เชื่อว่าเธอจะดูดวงให้ใครก็ได้แบบบอกเอาไว้ก่อน เพราะ ‘สิ่ง’ ที่เธอได้มาไม่สามารถเอาไปใช้พรั่าหรือได้

“ค่ะ แล้ว...คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันเป็นใคร”

เหมือนเขาจะยิ้มเพราะเห็นคำถามเธอเป็นเรื่องตลก แหวตาขบขัน หอผ่านแว่นตากกรอบสีตาออกมา เขาทำเป็นเบือนหน้าหนีเธอหนึ่งคราวกับหันไปยิ้มขึ้นให้ลมฟ้าอากาศ ก่อนจะหันกลับมาพูดกับเธอต่อ...

แต่ไม่ตรงประเด็นที่เธอถามเอาไว้เสียเลย

“เลิกยุ่งกับคุณแม่ผมของชะ”

“หา!” หมอดูสาวอุทาน ดวงตาเบิกกว้าง

คะ...เดี๋ยว แล้วคุณแม่ของเธอเป็นใคร!

หญิงสาวอุทานยี่สิบห้าปีอุทานอย่างรุนแรง ช่างกระซากภาพของ ‘หมอดูผู้หญิง’ อย่างที่ชายหนุ่มเคยนึกเอาไว้จริงๆ ที่แรกเขาคิดว่าเธอคงจะเป็นหญิงวัยกลางคน รูปร่างท้วมเหอะเหอะเสียอีก แต่เปล่าเลย...แม่หมอดูคนนี้ยังสาว รูปร่างดี แถมยังแต่งตัวอ่อนความเปรี๊ยะวนิดๆ ไปด้วยกางเกงยีนส์กินนี่เอวต่ำกับเสื้อสายเดี่ยวสีกรมท่าตัวเล็กรัดรูป ทั้งกางเกงและเสื้อจึงช่วยเน้นส่วนเว้าส่วนโค้งได้ดี

ส่วนสูงของเธอถ้าวัดโดยที่เธอไม่อยู่บนบันสูงแบบนี้ก็คงตามมาตรฐานหญิงไทย แต่ก็ถือว่าเตี้ยกว่าไม่น้อยเมื่อเทียบกับส่วนสูงร้อยแปดสิบเซนติเมตรของเธอ

หน้าตาสะสวย...อืม อันนี้เขาชอบรับ เพราะเครื่องหน้าเธอมีส่วนผสมกันอย่างลงตัว ดูคล้ายคนไทยที่มีเชื้อสายจีน ด้วยผิวขาวค่อนข้างไปทางอมชมพู ริมฝีปากบาง จมูกโด่งได้รูป ดวงตาเดี่ยวอย่างคนมีเชื้อสายจีนที่มีแวว

ว่าจะตั้งรกรากอยู่ไม่บ่อยเลยด้วย

และการที่เขาชมว่าเธอดูดีและสวย ก็พูดตามสิ่งที่เห็นตรงหน้าเท่านั้น ไม่ใช่ความพิศมวสยามแรกพบอะไรหรอกนะ เน้นนอนเธอไม่ใช่สเปกเธออยู่แล้ว ยิ่งเรื่องรสนิยมชอบดูดวงให้คนอื่นนี่ไม่ผ่านอย่างแรง เพราะพวกหมอดูหมอดูเถา สำหรับเขาคงไม่ฟันพวกตั้งตุงหลอกวงนั่นเอง

“คุณแม่คุณ?” หมอดูสาวทวนคำพูดของคนร่างสูงด้วยความงุนงง ก่อนจะถามเสียงกั๊กหัวเราะว่า “เดี๋ยว! แล้วฉันจะไปรู้ได้ยังไงว่าแม่คุณชื่ออะไร...”

“โอบจันท์ สิริภักดิ์ คุณแม่ผม ท่านชื่อและนามสกุลนี่”

“คุณเป็นลูกชายของคุณอบ?” พริบพราวถามอย่างประหลาดใจพร้อมกับนึกทบทวน

โอบจันท์ สิริภักดิ์ นักธุรกิจค้าอัญมณีชื่อดังมีลูกทั้งหมดห้าคน คนแรก คนที่สาม และคนที่สี่เป็นลูกชาย ส่วนลูกคนที่สองและคนสุดท้ายต้องเป็นผู้หญิง เท่าที่พริบพราวรู้ ลูกชายคนโตเสียชีวิตไปนานแล้ว คนที่สี่แต่งงานไปแล้วและอายุยังไม่แตะสามสิบปีด้วยซ้ำ ฉะนั้นคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าด้วยท่าทางคงแก่เรือน แต่งตัวเนี้ยบ ผมเผ้าเสดเรียบร้อยอย่างไม่ให้มีตกหล่นลงมาสักเส้น พร้อมกับสวมแว่นตากกรอบสีดำหนาเดะนี่ ก็คงไม่พ้นดอกเตอร์ที่เป็นอาจารย์สอนหนังสืออยู่ในมหาวิทยาลัยชื่อดังนั่นเอง

อ้อ เขาคงเป็นชายกลางที่ขึ้นชื่อว่าเคร่งครัดที่สุดแห่งบ้านสิริภักดิ์ ละสินะ

“แล้วฉันไปยุ่งอะไรกับคุณแม่คุณละคะ” เธอถามกลับพลางทบทวนเรื่องราวเพิ่มอีก เพราะเมื่อสามสัปดาห์ก่อนเธอบังเอิญเข้าไปช่วยชีวิตโอบจันท์จากอุบัติเหตุทางรถยนต์ แล้วก็ลงข่าวกันอย่างครึกโครมว่านั่นเป็นแค่อุบัติเหตุทางรถยนต์ธรรมดาๆ เพราะคนขับรถกลับในจิ้งจပ်ไปชนต้นไม้ใหญ่ริมทางเข้า แต่มีแค่เธอ โอบจันท์ และเพื่อนรักอีกคนเท่านั้นที่รู้ว่าจริงๆ แล้วอุบัติเหตุในครั้งนั้นเกิดจากอะไร

อุบัติเหตุในคืนนั้นทำให้คนสนิทของโอบจันท์ที่ทำหน้าที่ขับรถเสียชีวิตคาที่ ส่วนนักธุรกิจหญิงชื่อดังได้รับบาดเจ็บ แม้ไม่สาหัสมาก แต่ก็ต้องนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลนานร่วมเดือนทีเดียว แน่นนอนว่าหากไม่ใช่ความบังเอิญที่ทำให้เธอไปเจออุบัติเหตุในครั้งนี้เข้า โอบจันท์ก็คงไม่มีชีวิตรอดมาจนถึงทุกวันนี้แน่ คงลงไปพบท่านยมบาลพร้อมกับคนสนิทไปแล้ว เพราะมี ‘บางสิ่ง’ หมายจะเอาชีวิตโอบจันท์อยู่

พูดถึงเรื่องต่อมา ลับตาห์ก่อนโอบจันท์ได้มอบเงินให้เธอทำล้านบาทเพื่อนำไปทำบุญให้วัดที่เธอและรุจีราเพิ่งกลับจากการปฏิบัติธรรม โดยหวังจะสร้างห้องน้ำให้วัดนั้น ส่วนเงินที่เหลือจากการก่อสร้างก็ให้เธอนำไปซื้อแหงก์น้ำ แล้วกระจายไปมอบให้วัดอื่นๆ ที่ต้องการแหงก์ไว้เก็บน้ำใช้ในช่วงฤดูแล้ง

และด้วยความที่โอบจันท์มอบเงินจำนวนนั้นให้เธอ เขาคงไม่คิดว่าเธอกำลังจะ...

“ที่ผมพูดนี้ หวังว่าคุณจะเข้าใจนะ คุณหมอจู่”

“ฉันไม่เข้าใจค่ะ!” พริบพราวปฏิเสธเสียงแข็ง เขากำลังเข้าใจผิดว่าเธอไปหลอกลวงเอาเงินของจากโอบจันท์แน่ๆ

ดอกเตอร์หนุ่มที่จำที่ฉายแววดูตลอดเวลามองเธอผ่านแว่นตากครอบสีดำ แล้วค่อยๆ เพิ่มระดับความดูขึ้น เขาคงคิดว่าเธอพูดจากวณอะไรอยู่แน่ๆ

“ฉันไม่เข้าใจค่ะว่าทำไมคุณถึงมาห้ามฉัน ทำไมไม่กลับไปห้ามคุณแม่ของคุณเองล่ะคะ”

มุมปากได้รูปยกขึ้น ดวงตาดูตันฉายแววขึ้นอีกครั้ง “ว่าแล้วเซียวคุณคงไม่ยอมง่าย ๆ”

“อ้าว! พูดแบบนี้ก็ตลกนะคะคุณ จู่ๆ เดินมาสั่งให้คนอื่นทำนั่นทำนี่ให้โดยไม่บอกเหตุผลที่ดีให้ทราบ ถ้ามั่นใจว่าคุณจำเป็นต้องเชื่อและทำตามคนที่มาบอกอะไรแบบเดียวกับคุณนี่” พริบพราวไม่ได้ย่น แต่

ถามกลับแบบซ่อนความมีเหตุมีผล

ดอกเตอร์หนุ่มทำหน้าที่วิ้วขวมวดเสียวเอง ก่อนจะตอบอ้อมอ้อมว่า “ผมห้ามท่านแล้ว แต่ท่านไม่ฟัง เลยต้องมาหาคุณแบบนี้”

พริบพราวหัวเราะแผ่วๆ ด้วยความตลกขบขัน ก่อนจะบอกอย่างอารมณ์ดี

“นั่นฉันก็ยังไม่มีความจำเป็นจะต้องฟังคำสั่งของคุณล่ะ ขนาดคุณเป็นลูกชายแท้ๆ คุณอบยังไม่เชื่อเลย แล้วนับประสาอะไรที่ฉันจะต้องเชื่อคุณ มันดูบ้าบอและไร้เหตุผลที่สุด” จากนั้นก็รีบตัดบทด้วยมุกตลกของคนดีอีวัน และยียวนอยู่เป็นนิตย์ “เรื่องที่จะพูดมีแค่นี้ใช้มั้ยคะ คุณต๊อ๊ก...เตอร์!”

ดอกเตอร์หนุ่มกลายเป็นฝ่ายถอนหายใจอย่างหุดหงิด ได้แต่มองเขม็งตามร่างบางที่ตรงไปกระซกเปิดประตูรถแล้วแทรกตัวเข้าไปนั่งเท่านั้น

การได้พบดอกเตอร์หนุ่มแบบไม่บังเอิญ ทำให้พริบพราวต้องหอบเอาความซุ่มซ่อนหมองใจมาระบายกับเพื่อนรักอย่างรุจีราหลังจากที่อีกฝ่ายเลิกงานแล้วทันที

พอถึงเวลานัดหมาย ณ ร้านอาหารญี่ปุ่นที่สองสาวชอบมากินเป็นประจำ รุจีราก็มาถึงในสภาพหน้ามันแผลิบ สภาพหลังเลิกงานของครูสอนนักเรียนระดับอนุบาลผู้นี้ต้องมีอะไรมาให้พริบพราวอมยิ้มพร้อมส่ายหน้าตามไปด้วยทุกที อย่างวันนี้มีสีเมจิกติดค้าง พริบพราวจึงชี้ที่คางเธอให้ดู พอรุจีราเห็นก็รีบหยิบโทรศัพท์มือถือมาเปิดกล้องหน้าดู ก่อนจะหยิบพิกซุจากกล่องบนโต๊ะมาเสียดออก

“ก่อนออกจากโรงเรียนก็ดูจนแน่ใจแล้วนะ”

“พอเถอะ ถ้าไม่จริงจริงๆ ก็ไม่เห็นหรอก” พริบพราวบอก ความจริงรอยสีเมจิกนั้นค่อนข้างเลือนแล้ว รุจีราเลยหยุดเสียด

จากนั้นก็เป็นขั้นตอนการสั่งอาหาร ระหว่างที่รอเมนูต่างๆ ทยอย

เลิร์ฟ พริบพราวรีบป็นเข้าเรื่องของดอกเตอร์หนุ่มผู้นั้นอีกรอบ

“ใครจะไปคิดว่าคุณดอกเตอร์นั้นจะตามฉันไปถึงร้านกาแฟ แล้วคุณดอกเตอร์นั้นรู้ได้ยังไงว่าฉันชอบไปที่ร้านกาแฟนั้นประจำ”

“แล้วใครในบ้านลึกลับที่สุดที่แกสนิทด้วยมากที่สุดล่ะ” รุจีราถามให้คิด “คุณอบนี่ตัดไปได้เลย ถึงจะรู้จักกับแก แต่แกคงไม่พูดเรื่องส่วนตัวแบบชอกแชกให้คุณอบรู้หรอก”

“หรือว่าคุณว นื่องสาวคุณต็อกนั้น” พริบพราวทบทวน “เพราะครั้งหนึ่งฉันเคยนัดคุณวที่ร้านกาแฟนั้นด้วย”

“แหงเลย คุณต็อกนั้นคงได้ข้อมูลจากนื่องสาวตัวเอง เลยมาดักเจอแกแถวร้านนั้น”

พริบพราวพยักหน้ารับ “คงเป็นแบบนี้แหละ พอเจอหน้ากันครั้งแรก ไม่มีการแนะนำตัว ไม่มีการทักทาย แล้วก็มาสั่งให้ฉันเลิกยุ่งกับคุณแม่เขาซะ แบบนี้ฉันก็ได้แต่ร้องอุทานว่าอึ้งย้งอะ! เข้าให้สิ”

รุจีราหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูหน้าจอ ก่อนจะผลมโรงอีกเสียงว่า “คนพวกนี้ก็เป็นแบบนี้แหละ ตรงๆ ทื่อๆ ไม่อ้อมค้อม สไตลน์กวีวิชาการจำเิง” แล้วเพื่อนสาวก็พลิกหน้าจอกลับมาให้พริบพราวดู ที่แท้รุจีราค้นหาประวัติคร่าวๆ ของอิตาดอกเตอร์คนนี้อยู่เอง

“ดอกเตอร์ปวีร์ ลีริภักดิ์ อาจารย์ประจำภาควิชาเคมี คณะวิทยาศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่ง เป็นเจ้าของเพจเผยแพร่ความรู้และข่าวสารต่างๆ ทางวิทยาศาสตร์ที่มีคนติดตามนับห้าแสนคน นอกจากนี้จะเป็นเจ้าของเพจทางวิทยาศาสตร์ชื่อดังแล้ว ยังเป็นหัวหอกของขบวนการต่อต้านสิ่งมงายในประเทศไทยอีกด้วย”

พอพริบพราวอ่านประวัติคร่าวๆ ของดอกเตอร์หนุ่มจบ รุจีราก็หัวเราะออกมาอย่างสุดกลันอีกครั้ง

“งานนี้แกเจอคู่ต่อสู้ที่สมน้ำสมเนื้อกันแล้วละ ยายพริบพราวเอ๋ย”

พริบพราวเหยียดหางตามองประวัติยาวเป็นหางว่าวของดอกเตอร์

หนุ่มที่รู้จักกันหามาได้

นี่ขนาดเธอจ้องกองกฐินวัดหัวประเทศเอาไว้ โบอิฐโมทนาบัตรที่ได้มายังไม่ยาวเท่าปริญญาบัตรและประกาศนียบัตรด้านงานวิทยาศาสตร์ที่เขารับเลย!

รุจิราเอ่ยกลับหัวเราะ “นี่ก็แสดงว่าคุณดอกเตอร์ไม่โปรดปรานที่มีหมอดูสาวเข้ามาบ้วนเปื้อนใกล้คุณแม่ของเธอแน่ๆ เขาถึงกับออกอาการหัวร้อน จนเงินมาห้ามไม่ให้แก่ไปอยู่กับคุณแม่เขาเด็ดขาด”

พริบพราวมองหน้าเพื่อนรัก ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดขึ้น

“รายนี้...จะไม่ให้ฉันยุ่ง เห็นจะไม่ได้เสียด้วยสิ แมกรู้ว่าฉันจำเป็นต้องเข้าไปสนิทสนมกับคุณอบ เพราะเป็นทางเดียวที่ฉันจะได้เข้าไปใกล้ไอ้ผีตานั้น ถ้าฉันจัดการเจ้าผีรายนั้นได้ ก็จะได้รู้เสียว่าเมื่อสิบสองปีก่อน ใครกันแน่คือคนที่บงการมันให้มาฆ่าพ่อแม่และพี่สาวฉัน”

รุจิราถอนหายใจเฮือก ความจริงเรื่องราวความแค้นระหว่างเพื่อนรักกับผีตานั้น พริบพราวเคยเล่าให้เธอฟังเมื่อครั้งที่เริ่มคบกันเป็นเพื่อนสนิทแล้ว และอีกอย่าง แรกๆ รุจิราก็ไม่ได้อยากสนิทกับพริบพราวหรอก เพราะพริบพราวมีสิ่งพิเศษอย่างหนึ่งที่คนอื่นไม่มี และทำให้รุจิราหวาดกลัวด้วย

พูดถึงความสัมพันธ์ของหญิงสาวทั้งสอง รุจิราและพริบพราวเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่เรียนคณะครุศาสตร์ของมหาวิทยาลัยชื่อดังแถวสามย่าน ชีวิตของพริบพราวมีรายละเอียดขบขันน้อยมาก หากแจกแจงเป็นกราฟก็คงเป็นเส้นขึ้นๆ ลงๆ เกือบตลอดเวลา ไม่เหมือนกราฟชีวิตของเธอที่นานๆ ครั้งจะมีขึ้นและดิ่งลง แต่ก็ไม่เคยดิ่งลงจนน่าใจหายเหมือนของพริบพราวเลยสักครั้ง เพราะพริบพราวเคยมีชีวิตอย่างสมบูรณ์และเป็นสุขตามพื้นฐานครอบครัวผู้ว่าราชการจังหวัดหนึ่งในแถบภาคเหนือตอนล่าง แต่ก็กลายมาเป็นคนที่เซ่อร้ายที่สุดที่ต้องสูญเสียสมาชิกคนสำคัญในครอบครัวไป ทั้งบิดามารดาและพี่สาว ด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ในคืนนั้น...

คืนที่ใครๆ ต่างก็ลงความเห็นว่าเป็นเพียงอุบัติเหตุทางรถยนต์

ธรรมดาฯ รถยนต์ที่แล่นมาด้วยความเร็วสม่ำเสมอ จู่ๆ ก็เสียหลักพุ่งชนต้นไม้ริมทาง คงมีแค่พริบพราวเท่านั้นที่รู้ว่ามันเกิดจากอะไร เพราะเธอเป็นคนเดียวที่รอดชีวิตมาได้ หรือบางที...ก็เป็นคนโชคร้ายที่สุด ที่ต้องสูญเสียคนที่สำคัญที่สุดในชีวิตไปถึงสามคนภายในคืนเดียว

รุ่งเช้าของการฟื้นคืนสติจากอุบัติเหตุ พอพริบพราวรู้ว่าทุกคนเสียชีวิต เธอไม่พูดกับใครอยู่ระยะหนึ่งคล้ายกำลังช็อก แม้แต่ลูกกับป้าที่รีบมาดูแลเธอและกลายเป็นผู้อุปการะเธอนับแต่นั้นเป็นต้นมา เธอไม่พูดจากับใครเลย ต้องใช้เวลาสักระยะพริบพราวถึงตั้งรับได้ แม้ตอนแรกจะไม่อยากคุยกับใครเพราะความเสียใจ แต่เด็กสาวก็รับรู้ว่ารอบข้างเธอไม่มีแต่เสียงพูดคุยแข็งแรงแแต่มีไปหมด

พริบพราวรู้สึกว่ามีบางอย่างในตัวเธอไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป เพราะผลจากอุบัติเหตุในครั้งนั้น นอกจากจะพรากสิ่งสำคัญในชีวิตเธอไปแล้ว มันยังให้สิ่งพิเศษอย่างหนึ่งมาทดแทน นั่นก็คือ...พริบพราวสามารถมองเห็นสิ่งที่คนอื่นไม่เห็น สัมผัสสิ่งที่คนอื่นไม่สามารถสัมผัสได้!

เห็น...ก็พวกภูตผีวิญญาณ สัมผัสได้...ก็อย่างเช่นการไปล่วงรู้อดีตอันสั้น หรืออนาคตอันใกล้ที่จะเกิดกับคนคนนั้น และบางทีก็ไปล่วงรู้ความคิดจิตใจของคนอื่นได้ด้วย ด้วยเหตุนี้ตอนแรกที่รู้จักกัน ทำให้รุจิราคิดจะ ‘ชิง’ หรืออันเฟรนด์พริบพราวไปเลย เพราะใครกันล่ะจะชอบให้คนอื่นมาล่วงรู้ความคิดจิตใจของเราได้ง่ายๆ

ส่วนเจ้าผีร้ายที่รุจิราเห็นพร้อมกับพริบพราวในคืนที่ช่วยเหลือโอบจันทร์ไว้ พริบพราวเคยอธิบายว่า เพราะผีตนนั้นถูกส่งมาด้วยคาถามนต์ดำที่มีอิทธิฤทธิ์มาก ความแรงของคาถาจึงทำให้คนที่อยู่ในเหตุการณ์นั้นเห็นมันได้เช่นกัน ด้วยเหตุนี้ต่อให้รุจิราไม่ได้มีสิ่งพิเศษเหมือนพริบพราวก็สามารถมองเห็นตัวมันได้

“ทำไมแกถึงมองเห็นฉัน นี่...ฉันไม่ได้สอต่อส่องความคิดจิตใจแกนะ” พริบพราวว่าเมื่อเห็นรุจิราจ้องหน้าเธออยู่นาน

“เปล่า ฉันรู้ว่าแกไม่ทำหรอก ที่มองหน้าแกอยู่นี่เพราะกำลังนึกถึงเรื่องราวในอดีตของแกต่างหาก” รุจีรู้ว่าแล้วก็ต้องเงยบลงก่อน เมื่อพนักงานร้านยกเมนูที่สองสาวส่งไปมาเสิร์ฟบนโต๊ะ

พริบพราวยกไหล่เป็นอันรับทราบ แกะตะเกียบออกจากซองกระดาษแล้วเริ่มกินอาหารเสียบๆ ขณะเดียวกันก็เริ่มย้อนนึกถึงเรื่องราวในอดีตของตัวเองบ้าง

สวรรค์ให้ความพิเศษที่แตกต่างกับชีวิตของพ่อแม่และพี่สาวมา...จริงๆ ต้องบอกว่าสวรรค์ ‘ขัดเสียด’ สิ่งนี้ทำให้เธอต่างหาก เพราะเธอไม่เคยร้องขอไม่เคยต้องการความพิเศษในเรื่องนี้เสียหน่อย ใครกันจะบ้าเอาชีวิตคนที่เธอรักถึงสามคนไปแลกกับมัน

พริบพราวยังจำวันที่แรกที่รู้ว่าตัวเองมีสิ่งพิเศษนี้ได้

ขณะที่แพทย์คนหนึ่งกำลังตรวจร่างกายเธอเพิ่มเติม จู่ๆ เด็กสาวก็เงยหน้าขึ้นถาม

“คุณหมอ...จะรีบไปรับลูกชายที่โรงเรียนหรือคะ”

แพทย์ถึงกับตกตะลึง แล้วรีบถอยร่นจากเตียงเธอไป เพราะสิ่งที่ตนนึกอยู่ในใจขณะเข้ามาตรวจเด็กสาวคนนี้...ทำไมเธอถึงเผลอหักได้ตรงएं

เด็กสาวในชุดผู้ป่วยหน้าซีดเมื่อตกลง ทำไมแพทย์คนนี้ถึงได้มองเธอเหมือนตัวประหลาด เธอพูดอะไรผิด ก็เธอได้ยินเขาพูดเต็มๆ สองหูนี้ว่า ‘เอ...จะไปรับลูกชายที่โรงเรียนทันมั๊ยนะ’

ยัง...ยังไม่หมด

คืนวันเดียวกัน ขณะที่เธอหลับอยู่บนเตียง จู่ๆ ก็มีเสียงตวาดแหลมแทรกขึ้นมาท่ามกลางความเงียบสงบของห้องพักผู้ป่วย

“นั่งเด็กนี้! แก่ออกไปให้พ้นเตียงฉันเดี๋ยวนี้ล่ะ!”

เด็กสาวลืมตาโพล่งอย่างตกใจ ท่ามกลางความสลับรอบตัว เห็นสตรีร่างผอมหัวโล้นในชุดผู้ป่วยแบบเดียวกับเธอยื่นเท้าสะเอวมองเธออย่างจะกินเลือดกินเนื้อ พริบพราวหันไปมองป่าที่นอนหลับสนิทบนโซฟาตัวยาว พอ

เหลียวไปทางประตูห้องก็พบว่ามันยังปิดสนิทดี

แล้วมนุษย์ป่าร่างผอมเกร็งท่าทางพร้อมบวมมากนี่...มาจากทางไหน!

ไม่ทันประิปากถาม มนุษย์ป่าท่าทางเหมือนอยากจะทำอะไรบางอย่างคนทั้งโลกก็พุ่งพรวดเข้ามา หมายถึงผลึกเชอตกเตียง เธอจึงหลับตาปี๋ ร้องไวยวายพร้อมกับยกสองมือขึ้นมากัน

“อย่าเข้ามานะ!”

ป่าของเธอลุกพรวดขึ้นมาด้วยความตกใจ รีบเปิดไฟห้องแล้วถลามาหาเธอที่เตียง

“พริบพราว เป็นอะไรลูก!”

พริบพราวลืมตาขึ้น...ไม่เห็นร่างของมนุษย์ป่าท่าทางพร้อมบวมคนนั้นอีกแล้ว ที่อยู่ตรงหน้ามีแต่ป่าผู้ใจดีของตัวเองเท่านั้น เธอจึงเล่าทุกสิ่งให้ท่านฟังด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนก ป่ามีอาการเหลวไหล ก่อนจะปลอบว่าเธอคงฝันไปเอง

จนรุ่งเช้าขณะที่เดินออกจากห้องน้ำ พริบพราวก็ได้ยินเสียงป่าคาดคั้นพยาบาลอยู่หน้าห้องพัก ว่า ห้องพักผู้ป่วยนี้ก่อนที่พริบพราวจะเข้ามารักษาตัว ใครเคยอยู่มาก่อน

พยาบาลคนดังกล่าวจำต้องเล่าว่า มีหญิงวัยกลางคนที่ป่วยด้วยโรคมะเร็งลำไส้ใหญ่มักจะเข้ามารักษาตัวในห้องนี้บ่อยๆ กระทั่งไม่กี่วันก่อนหน้าก็เสียชีวิตลงในห้อง เพราะความทรมาณของโรคและการรักษา ทำให้ผู้ป่วยคนนี้ก็กลายเป็นคนชอบวินเวียนอยู่ตลอดเวลาหนึ่งเอง

ครั้งนี้ได้ฟังแล้ว ป่าของพริบพราวจึงหันไปมองหาหลานสาวในห้องด้วยความวิตก ไม่ต่างจากเด็กสาวที่แอบฟังอยู่เช่นกัน

พริบพราวจึงตระหนักได้ว่า...สิ่งที่เธอได้มาหลังจากคำคืนอันโหดร้ายนั้นไม่ใช่สิ่งที่ดีนักหรอก ใครกันจะอยากล่วงรู้ความรู้สึกนึกคิดและจิตใจของคนรอบตัว หรือมองเห็นวิญญานคนตายบ่อยๆ แต่เรื่องของตัวเองรู้แล้วยังปวดหัวเลย ทำไมต้องไปรับรู้เรื่องของคนอื่นเพิ่มด้วยล่ะ!

ฉะนั้นพริบพราวจึงต้องหาทางควบคุมสิ่งที่ได้มานี้ ไม่อย่างนั้นมันจะสร้างความอุ่นวายเป็นชีวิตของเธอตลอดไป แต่ในความโชคร้ายก็ยังมีความโชคดี เพราะคืนที่เธอและคนในบ้านประสบอุบัติเหตุ บังเอิญมีรถตู้ของคณะแม่ชีกลุ่มหนึ่งผ่านมาพอดี แม่ชีกลุ่มนั้นได้เข้ามาช่วยเหลือเธอไว้ และหนึ่งในกลุ่มแม่ชีคงรู้ชะตาชีวิตของเธอว่าต่อจากนั้นจะเป็นอย่างไร จึงเข้ามาเยี่ยมเธอที่โรงพยาบาลพร้อมทั้งตอบคำถามที่คาใจเธอ ลุง และป้าที่อยู่ด้วยกันพร้อมหน้าว่า

‘จิต’ ของเธอมีความโลดโผนขึ้น จึงออกไปรู้ไปเห็นสิ่งที่อยู่นอกตัวได้ หากต้องการแก้ไขก็มีทางเดียว คือต้องให้เธอหัดนั่งสมาธิเพื่อบังคับจิตไม่ให้ออกไปเที่ยวสอดส่องเรื่องของคนอื่น (ถ้าเธอไม่ยากรู้เอง) ดังนั้นหลังจากออกจากโรงพยาบาล ลุงและป้าจึงพาเธอไปหัดนั่งสมาธิกับแม่ชีท่านนั้นบ่อยๆ เพื่อบังคับจิตให้ลดความโลดโผนโชนทะยานลง

กระทั่งตอนนี้ พริบพราวสามารถควบคุมมันได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดแล้ว ตราบใดที่เธอไม่ยอกเข้าไปลวงรู้ความคิดจิตใจของคนอื่นเองนะนะ

ส่วนเรื่องการรู้เห็นวิญญาณลัทธิเวทย์เร่ร่อน เธอก็ยังพบเห็นได้อยู่ทั่วไป พริบพราวจึงแปลกใจอยู่ว่า ทั้งที่เธอเห็นวิญญาณคนตายบ่อยๆ แต่แปลก กับบิดามารดาและพี่สาว ทำไมถึงไม่เคยมาปรากฏตัวให้เธอเห็นเลยสักครั้ง

คนอยากเห็นไม่ได้เจอ ที่ไม่อยากเจอก็เสนาหน้ามาหาเธอกันจัง!

แม่ชีจึงตอบคำถามเธอว่า สามคนนี้ตอนมีชีวิตสั่งสมความดีเอาไว้มาก เพราะบิดาเธอรับราชการด้วยความสุจริต ไม่เคยคดโกงแผ่นดินเลยสักครั้ง ส่วนมารดาที่ชอบทำบุญเข้าวัดปฏิบัติธรรม อีกทั้งยังซักชวนลูกสาวทั้งสองให้ปฏิบัติเหมือนกันด้วย ฉะนั้นพอทั้งสามคนเสียชีวิต จึงสามารถเดินทางไปข้างหน้าได้ด้วยแรงแห่งกรรมดีหนุนส่ง ไม่ต้องเร่ร่อนเป็นผีไม่มีญาติ หรือยังมีห่วงกรรมชั่วคอยเหนี่ยวรั้งไว้ข้างหลังอีกแล้ว

พริบพราวน้ำตาซึม เพราะอย่างน้อยการที่รู้ว่าทั้งสามคนมีสติดีเป็นที่ไป สำหรับเธอ...แค่นี้ก็พอใจแล้ว

ศบอชยา

๒

เรื่องมัน...ยังไฉน

ณ ห้องทำงานประธานกรรมการบริษัทเดอะเพอร์เซ็ปชันเชียวเอลริส จำกัด เสียงเคาะประตูบานหน้าต่างดังรัวๆ อยู่ไม่กี่ครั้ง ก่อนจะประตูดเปิดออก โดยฝีมือของร่างระหงในชุดแค๊กส์น้ำเงินเข้ารูป เธออยู่ในวัยสามสิบห้าปี เป็นผู้หญิงที่ถือว่าหน้าตาสวยงามคนหนึ่ง ทว่าเพราะความเย่อหยิ่งและเจ้าอารมณ์อยู่เป็นนิสัย จึงไม่มีใครอยากเข้าใกล้สักคน แม้กระทั่งสามีสุดที่รักของเธอเอง

ร่างระหงเดินบึ่งบึ่งเข้ามาด้วยใบหน้านูนตึง เมื่อมาหยุดที่โต๊ะทำงาน ตัวใหญ่ก็เอียงเสียงแข็งกับเจ้าของห้องที่กำลังหน้าอ่านเอกสารที่วางอยู่บนโต๊ะ

“ตกลงคุณแม่จะให้ย้ายหมอดูนั้นมาทำงานด้วยจริงๆ เหรอคะ!”

โอบจันทร์เงยหน้าขึ้น สตรีผู้นั้นอยู่ในวัยห้าสิบแปดปี แต่งกายภูมิฐานด้วยชุดสุททหรรษาจากห้องเสื้อชื่อดัง แขนข้างหนึ่งยังใส่เฟือกไว้ ดีที่แขนข้างที่ไม่ได้รับบาดเจ็บเป็นข้างที่ไม่ถนัด อย่างน้อยอุบัติเหตุที่เพิ่งผ่านไปก็ไม่เลวร้ายไปเสียทั้งหมด เพราะยังเหลือแขนข้างที่ถนัดไว้ให้ตนเซ็นอนุมัติงานต่างๆ ของบริษัทได้

“ก็ให้มาแทนนพรโง่” โอบจันทรก็หมายถึงคนสนิทที่เพิ่งเสียชีวิต เพราะอุบัติเหตุคืนนั้น “อีกอย่างหนูพริบพราวเป็นนักเขียน ไม่ใช่หมอดู”

ปุ่นยหนูซแค้นยิ้มแล้วว่าด้วยน้ำเสียงขบขัน

“เขียนคอลัมน์ดูดวงเนี่ยละคะ แล้วมันจะต่างอะไรกับพวกหมอดูละ คนพวกนี้มันก็เรียกตัวเองว่าหมอดูกันทั้งนั้น ที่แว่วไม่เห็นด้วยกับคุณแม่ในเรื่องนี้ก็คือ การเอาคนที่มีความเชื่อ ความมกมายเรื่องดวงมาใกล้ชิดกับคุณแม่ คนอื่นจะหิวนึกคุณแม่เอาได้ละคะว่าเป็นถึงประธานบริษัท แต่ดันมีคนสนิทติดตามเป็นหมอดู ที ช่างย้อนแย้งกันชะมัด!”

“นี่ ยายแว่ว! แม่คิดและตัดสินใจอะไรๆ เป็นหรือกะนะ ไม่อย่างนั้นจะเลี้ยงลูกๆ ทีเตี้ยวจนโตมาพร้อมกันถึงสี่คนหรือ” ว่าแล้วก็อดใจไม่ไหว ไข่มือกข้างที่กำปากกาอยู่ตบโต๊ะพลางจ้องลูกสาวคนโตเขม็ง “อีกอย่างหนูพริบพราวก็ช่วยชีวิตแม่ไว้ ให้มาทำงานด้วยก็เท่ากับได้ตอบแทนพริบพราวอีกทาง”

“บังเอิญผ่านมาเจอสิ่งชั่วๆละสิ เงินตั้งกัล้านที่คุณแม่ประเคนให้แม่นั่นไป สำหรับแถวถือว่าเกินค่าว่าสมน้ำสมเนื้อแล้วด้วยซ้ำค่ะ” ปุ่นยหนูซเอ่ยประชดเรื่องที่มาครดาเอาก้อนใหญ่ไปให้หมอดูคนนั้น ซึ่งใครก็รู้ว่าเงินจำนวนไม่ใช่ไม่อายๆ ทีก็ยลๆ ตั้งแต่เล็กจนโต ใครอยากได้อะไรทำไม่เคยซื้อให้ มีแต่จะให้เก็บเงิน ใช้เงินของตัวเองใช้จ่ายทั้งนั้น แต่พอทำรูจักกับหมอดูนั้นไม่ทันไร ก็ประเคนเงินห้าล้านบาทไปให้ง่ายๆ แล้ว

เธอชักสงสัยขึ้นมาแล้วว่า หมอดูคนนี้มีความจริงใจที่จะช่วยมารดาตนออกมาจากรถที่ถูกไฟลุกท่วมจริงหรือเปล่า หรือแค่เห็นว่ามีฐานะเลยอยากช่วยไว้ เพื่อคิดจะตักเอาเงินเอาทองจากมารดาของตนไปเรื่อยๆ

“เงินพวกนั้นหนูพริบพราวไม่รับเลย เอาไปทำบุญแทนแม่หมดนะ” โอบจันทรชี้แจงด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

ปุ่นยหนูซแค้นยิ้มให้มารดาเป็นครั้งที่สอง “ก็แค่มารยาล่อลวงหรือคะ คงหวังจะตักเอาเงินก้อนใหญ่กว่านี้ละมัง”

“ที่แกไม่ชอบหนูพริบพราว จริงๆ แล้วก็มิอยู่เรื่องเดียวเท่านั้นแหละ”
โอบจันทร์เอ่ยยิ้มๆ พลังหรือตาลงเล็กน้อย

ปุณยหนูชตามกลับสั้นๆ “คะ?”

แล้วก็ยื่นฝ่ายมารดาที่แค้นยิ้มหยันใส่ลูกสาวคนโตบ้าง “ก็พี่วแกชอบมองหนูพริบพราวตาเป็นมัน ไซ้มี๊ย แกถึงได้มีอคติกับหนูพริบพราวแบบนี้”

โอบจันทร์ว่ากระทบถึงลูกเขยที่ตนไม่โปรดปรานเอาเสียเลย เพราะเขาเป็นผู้ชายไม่เอาไหน ชอบทำตัวเจ้าล่าอางและกรู้มกริมกับสาวๆ สวยๆ ไปวัน ๆ พฤติกรรมชวนเอือมระอานี้จึงทำให้ตนกับลูกเขยคนนี้มีปัญหากันอยู่เรื่อยๆ

ความจริงตนก็เคยกีดกัน ไม่เอชกได้ผู้ชายชาติที่เหลวคนนั้นมาเป็นลูกเขยตั้งแต่เห็นหน้าวันแรกแล้ว แต่แม่ลูกสาวตัวดีปล่อยให้ห้องโถงโง่เสียก่อนที่ตนยอมให้เขาแต่งงานกับลูกสาวจนเจ้าตัวกลายเป็นหนูลูกปล่อเจ้าเสน่ห์ที่ตกถึงข้าวสาร ก็เพราะเห็นแก่หลานสาวคนแรกที่จะลืมตาดูโลกหรือก ไม่อย่างนั้นแม่แต่เงาก็อย่าหวังว่าจะได้เข้ามาเฉียดใกล้คนในบ้านสิริภักดิ์และบริษัทส่งออกอันมั่งคั่งดังแห่งนี้เลย

“ไม่ใช่เสียหน่อย!” ปุณยหนูชปฏิเสธ รีบแก้ตัวเป็นพัลวัน “แหวแค่เห็นว่าคุณในบริษัทและคนอื่นๆ ที่รู้เข้าจะไม่เคารพ ไม่เชื่อถือคุณแม่...”

“พอ! ถ้าจะมาเปลี่ยนใจแม่ด้วยเรื่องนี้ แม่ไม่เปลี่ยนใจแล้ว ยังไงหนูพริบพราวก็ต้องเข้ามาทำงานกับแม่ที่นี่ และถ้าไม่มีเรื่องอะไรใหม่กว่าเรื่องนี้มาคุยกันก็ออกไปเลย เพราะป้ายสามแม่เน็ดฝ่ายบุคคลมาเอาเอกสารพวกนี้” โอบจันทร์ว่าพร้อมกับปรายตามองแฟ้มเอกสารกองพะเนินบนโต๊ะที่ตองรับเคลียร์ให้เสร็จ

ก่อนจะออกจากห้องไปด้วยคำไล่ส่งกลายๆ จากผู้เป็นแม่ ปุณยหนูชเหลือบเห็นด้ายสีขาวยุุ่นคล้ำที่ผูกอยู่รอบข้อมือข้างที่ทานใส่ใฝือกไว้ มันคือด้ายสายสิญจน์ที่กำลังจะกลายเป็นสิริกระด้ากระด่างจากระยะเวลาที่นานพอควรนับตั้งแต่ถูกผูกไว้ด้วยมือของหมอดูสาว ปุณยหนูชเหยียดริมฝีปาก

อย่างจริงจัง

“คุณแม่ยังไม่ถอดตัวยับๆ นี้ออกอีกเหรอคะ สกปรกก็สกปรก เห็นแล้วรำคาญลูกตาเหลือเกิน”

“แม่ผูกอยู่ที่แขนตัวเอง แต่ถ้ามันจะไปหนักที่หัวแก อันนี้แม่ก็ช่วยไม่ได้จริงๆ” โอบจันทรีย้อนกลับเรียบๆ

“คุณแม่!”

โอบจันทรียรีบขึ้นไปทางประตูห้องอีกครั้งก่อนที่ลูกสาวจะระเบิดเสียงกรี๊ดออกมา ปุณณรุชจึงจำต้องก่อกลิ้นความโกรธ แล้วละប់ตัวเดินหนีไปอย่างซัดใจแทน

จากนั้นโอบจันทรียก็เป็นฝ่ายถอนหายใจบ้าง แล้วรีบดึงแขนเสื้อลูกลงมาปิดต่ายที่ผูกข้อมือเอาไว้ ความจริงตนก็อยากถอดมันทิ้งเพราะมันดูสกปรกแล้วนั่นละ แต่เนื่องจากเจ้าของตัวยับนี้ได้กำชับด้วยประโยคที่เรียบง่าย ทว่าทรงพลังเหลือเกินว่า

‘ถ้าคุณอบยังไม่อยากแต่งงานพรุ่งนี้ไปอีกคน ก็ห้ามถอดมันออกเด็ดขาดล่ะ’

ตนเลยต้องทนส่ายสาดดูแลนของคนที่ไม่เห็นมันไปก่อน...

หลังจากลูกสาวออกจากห้องนี้ไปแล้ว โอบจันทรียก็หลุบมองกองแฟ้มเอกสารตรงหน้าอีกครั้ง ความจริงตนอ่านและเซ็นเอกสารแผ่นสุดท้ายเสร็จตั้งแต่ตอนลูกสาวคนโตมาเคาะประตูห้องพอดี แต่เพราะรำคาญแม่ลูกสาวคนนี้ต่างหาก ทำให้ต้องอ้างไปอย่างนั้น

โอบจันทรียถอนใจยาวเมื่อนึกถึงหมอดูสาวที่เป็นชนวนความขัดแย้งระหว่างตนกับปุณณรุช เพราะการจะให้พริบพรามาทำงานในตำแหน่งคนสนิท คอยติดตามตนไปไหนต่อไหน ความจริงเป็นแค่จากบังหน้าทุกคนที่ไม่รู้ว่าจริงๆ แล้วคืนนั้นเกิดอะไรขึ้นกับตนบ้างเท่านั้นเอง

เนื่องจากเหตุการณ์ในคืนนั้นได้เปิดโลกทัศน์เรื่องที่ดินไม่เคยเชื่อถือมาก่อน... เรื่องภูตผีวิญญูณ คคาถามนต์ร่ำอะไรพวกนี้

และเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ในคืนนั้นเกี่ยวข้องกับสิ่งเร้นลับ จึงเป็นเรื่องยากพอสมควรที่ตนจะบอกเล่าให้คนอื่นรู้ เพราะนอกจากทุกคนจะไม่เชื่อแล้ว คงหาว่าตนบ้า ตาฟาด แล้วคิดไปเองว่าอุบัติเหตุทางรถยนต์เกิดจากการมีผีร้ายไล่ล่า!

นี่เองที่ทำให้พริบพราวต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับตัวอย่างแบบเนี่ยน เพื่อคอยช่วยเหลือและสืบหาตัวคนร้ายที่ใช้อำนาจมนตร์ดำบางการผีร้ายตนนั้นให้มาเล่นงานตน

ถ้าจะถามว่าทำไมต้องเป็นพริบพราว ก็เพราะหญิงสาวคนนี้มีดีบางอย่างที่พอจะต่อกรกับเรื่องพวกนี้ได้ ซึ่งตนก็ได้เห็นกับตามาแล้วในคืนนั้น

คืนนั้นโอบจันทร์และนวพรกำลังกลับจากงานต่างจังหวัด ขณะที่รถแล่นอยู่ จู่ๆ ก็เกิดลมพายุพัดอันฉับ ชั่วครู่ก็เกิดเสียงดังโครมครามบนหลังคารถเหมือนมีใครทุบของหนักราวหนึ่งร้อยกิโลกรัมใส่ จากนั้นรถที่แล่นมาดีๆ ก็ส่ายไปส่ายมาราวกับถูกใครเขย่าอย่างรุนแรง

“อะไร!” โอบจันทร์อุทานพร้อมกับเงยหน้ามองหลังคารถด้วยความสงสัย

“คุณนอบยะ! รถ...เป็นอะไรไปก็ไม่รู้” นวพร คนสนิทที่มีลักษณะหัวหาญราวกับชายชาติราชัน พร้อมกับพยายามประคองพวงมาลัยรถไปด้วย

“รถเป็นอะไร?”

“ไม่รู้ฮะ เหมือนรถจะเสียการควบคุม”

“เป็นไปได้อย่างไร แล้วได้เสีกรถตลอดมั๊ย?”

“เสีกรฮะ ก่อนจะขับออกมาผมก็เสีกรอีกรอบ ลองจอดดูดีมั๊ยฮะ”

คนขับว่าพร้อมกับจะเหยียบเบรกชะลอความเร็ว ทว่า...

“เบรกไม่ได้! ทำไมถึงเหยียบเบรกไม่ลง!”

โอบจันทร์มองหน้าคนสนิทด้วยความวิตก เพราะนวพรแสดงออก

อย่างตกใจสุดขีดและไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อ เวลานั้นเอง จู่ๆ รถที่สายไปมากก็หยุดสายไป แต่กลับปรากฏเงาสูงใหญ่เงาหนึ่งยืนตระหง่านรออยู่บนถนนตรงหน้าอีกไม่ไกล ครั้นแสงไฟหน้ารถสาดกระทบร่างนั้นก็ทำเอาทั้งตนและนอพรช็อกแทบสิ้นสติ เพราะมันไม่ใช่คนแน่ๆ!

ดวงตาสีแดงกำราวกับสีเลือดยื่นขวางทางด้วยท่าทางถึงมึงทึง จนนอพรต้องรีบหักหลบด้วยความตกใจกลัว รถที่แล่นมาอย่างรวดเร็วจึงพุ่งชนต้นไม้ริมทาง ด้านที่นอพรนั่งอัดเข้ากับต้นไม้ใหญ่ ส่งผลให้คนสนิทของโอบจันทร์เสียชีวิตคาที่ทันที

ส่วนโอบจันทร์ เพราะแรงกระแทกทำให้รู้สึกเจ็บระบมไปทั่วทั้งตัว ก่อนจะค่อยๆ แยกหน้าขึ้นมา เห็นร่างสูงใหญ่ที่น่าสะพรึงกลัวกำลังลอยเข้ามาหาช้าๆ ตามด้วยกลิ่นเหม็นแฉะอย่างรุนแรง คล้าย...ซากศพ ไซ้ มันคงเป็นซากศพที่เดินได้กระมัง!

“ชะ...ช่วย...ช่วยด้วย!” โอบจันทร์พยายามเปล่งเสียงเรียกคนมาช่วยเท่าที่จะเปล่งได้ “อย่านะ อย่าเข้ามา!”

ก่อนที่ซากศพเคลื่อนที่ได้จะลอยมาถึงตัวรถ สองตาที่ริบหรี่ของโอบจันทร์ก็เห็นแสงสว่างไสวลำหนึ่งพุ่งไปปะทะร่างผีร้ายจนมันกระเด็นออกไป จากนั้นก็มีเงาของใครคนหนึ่งเข้ามายืนไม่ห่างจากร่างเจ้าผีร้ายตนนั้น

“นั่งตัวดี ใครให้แกเข้ามายุ่ง!” เจ้าของเสียงแหบแห้งถามกลับอย่างโกรธแค้น

“ไม่ยุ่งไม่ได้! แกกำลังจะฆ่าคนบริสุทธิ์อีกแล้วไซ้!”

“หลีก! ชีวิตผู้หญิงคนนี้เป็นของเจ้านายข้า มันจะเป็นหรือตายเจ้านายข้าเป็นผู้กำหนดเพียงผู้เดียว!”

“อ้อ ช่างเป็นทาสที่จงรักภักดีต่อผู้เป็นนายเสียเหลือเกินนะ ฉันทักอยากจะเห็นหน้าเจ้านายแกแล้ววลิ จะได้คิดบัญชีแค้นที่สะสมมานานเสียที!”

จากนั้นโอบจันทร์ก็ได้ยินเสียงกรี๊ดร้องโหยหวนจากผีร้ายอีกครั้ง ไม่รู้หญิงสาวคนนั้นทำอะไร แต่ร่างผีร้ายหายวับเข้าไปในกลุ่มเมฆฝนสีดำแดงที่

แม่คลุมท้องฟ้าบริเวณนี้ทันที

หญิงสาวทำท่าจะวิ่งตามไปอีก แต่...

“พริบพราว! แคมมาช่วยคนเจ็บก่อน ไฟกำลังไหม้จากท้ายรถ!”

นั่นเองทำให้หญิงสาวที่เงยหน้าขึ้นไปมองท้องฟ้าต้องยอมจัดใจ ก่อนจะย้อนกลับมาช่วยเหลือโอบจันทรี่ซึ่งจติดอยู่ในรถออกมาก่อน

โอบจันทรี่ได้รับการช่วยเหลือและนำตัวส่งโรงพยาบาล หลังจากนั้นราวหนึ่งสัปดาห์ ตนก็ให้ปริญญา ลูกสาวคนเล็กติดต่องานหาผู้หญิงคนนั้นกับเพื่อนที่เข้ามาช่วยชีวิตไว้ และแทบไม่ต้องตามหาหรือประกาศหาเลย เพราะทั้งสองคนรอพบตนอยู่แล้วเหมือนกัน

เมื่อได้มาบังลงตรงหน้าเตียงผู้ป่วย ผู้หญิงคนนั้นรีบยกมือไหว้ ก่อนจะแนะนำตัวเองและเพื่อนอีกคนอย่างเป็นทางการต่อนักธุรกิจค้าอัญมณีชื่อดังกับลูกสาวคนเล็กอีกครั้ง

“สวัสดิ์ค่ะคุณอบ ดิฉันชื่อพริบพราว และนี่ลูจี เพื่อนดิฉัน เราสองคนเป็นคนเข้าไปช่วยคุณอบในคืนนั้นค่ะ”

โอบจันทรี่พิจารณาหญิงสาวทั้งสองคน คืนนั้นตนเห็นอีกฝ่ายไม่ค่อยชัด แต่พอได้มกเห็นตรงหน้าก็พบว่าทั้งคู่ยังสาวและสวยอยู่มาก ยิ่งคนหนึ่งที่ตรงหน้าสบตาดันด้วยแวตาแกร่งกล้าแล้ว เธอเป็นใคร ทำไม่ถึงสามารถต่อกรกับผีร้ายในคืนนั้นได้

“คุณช่วยบอกคนอื่นให้ออกไปก่อนได้มั๊ยคะ เพราะคุณก็คงสงสัย ‘สิ่ง’ ที่เกิดขึ้นในคืนนั้นอยู่แล้ว” พริบพราวพูด

โอบจันทรี่จึงหันไปทางลูกสาวคนเล็กแล้วพยักหน้าให้ออกไปก่อน

แม้จะงุนงงอยู่บ้างว่า ‘สิ่ง’ ที่หญิงสาวทั้งสองกับแม่ของตนจะพูดกันคืออะไร ทว่าเมื่อเป็นคำสั่งของมารดา ปริญญาก็ต้องปฏิบัติตาม

“จันทรี่ออกไปหากาแฟดื่มก่อนก็ได้ค่ะ” ปริญญาลุกขึ้น ส่งรอยยิ้มเป็นมิตรให้หญิงสาวทั้งสองแล้วเดินออกไป

เมื่อภายในห้องพักเหลือกันแค่สามคน พริบพราวก็รีบเข้าเรื่องทันที

“คุณคงอยากรู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณในคืนนั้นคืออะไรใช่ไหมคะ”

“อยาก” โอบจันทร์พยักหน้าขณะกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วย แล้วก็ต้องแปลกใจขึ้นมาอีกเมื่อสังเกตเห็นว่า... “แต่เอ๊ะ! เธอดูจะมีความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่ฉันเจอเหลือเกินนะ เพราะเธอดูไม่กลัวไม่ตกใจเลยนี่ เหมือนกับว่า...”

“ใช่ค่ะ สิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณบ่อยๆเกิดขึ้นกับพริบพราวมาก่อน” รุจีฉาช่วยตอบให้ แล้วหันไปมองหน้าเพื่อนรักด้วยความเห็นใจ

“หา!”

“แต่เป็นเมื่อสิบสองปีที่แล้วนะคะ ผีร้ายตนนั้นทำให้คุณพ่อคุณแม่และพี่สาวของพริบพราวเสียชีวิตหมด เหลือแค่พริบพราวคนเดียวที่รอดมาได้” ครั้งนี้หมอดูสาวขอเป็นคนตอบเอง

โอบจันทร์หน้าซีดลง ทั้งหวาดกลัวและงุนงงหนัก...นี่เคยเกิดเรื่องบ้าง? อะไรแบบนี้ขึ้นมาแล้วอย่างนี้หรือ แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนและหญิงสาวตรงหน้านี้ มันมีมาที่ไปอย่างไรกันล่ะ!

จากนั้นพริบพราวก็เล่าเรื่องราวของตัวเองให้นักธุรกิจอัญมณีหญิงชื่อดังฟัง

คืนนั้นครอบครัวของพริบพราวกำลังกลับจากงานเลี้ยงงานหนึ่ง เพราะเห็นว่าเป็นงานเลี้ยงเล็กๆ ในหมู่เครือญาติ บิดาของเธอจึงขับรถขับไปและกลับเอง โดยไม่ได้ให้คนขับรถขับให้เหมือนทุกครั้ง

บิดาและมารดานั่งคู่กันด้านหน้า ส่วนเธอและพี่สาวนั่งเบาะหลัง เล่นตบเปาะผ่าเวลาไปเรื่อยๆ จู่ๆ ข้องฟ้าที่เห็นดวงดาวชัดเจนก็ค่อยๆ มีดครึ้มเกิดลมพัดอื้ออึง บรรยากาศขมุกขมัวลงมากจนแม่เปรยด้วยความประหลาดใจว่า

“น่าแปลกนะคะคุณ จู่ๆ ฟ้าฝนก็ทำท่าจะตกขึ้นมาเสียอย่างนั้น”

“นั่นละสิคุณ เมื่อก็ท้องฟ้าก็ตึ่ๆ อยู่” พ่อพยักหน้ารับอย่างเห็นด้วย แล้วชี้ไปบนท้องฟ้าพลางว่าอย่างแปลกใจ “เอ๊ะ! คุณดูเมฆฝนข้างหน้าเราสิ

มันจับกันเป็นก้อนใหญ่สีแดง คงเป็นแสงสะท้อนของฟ้าแลบละมั้ง'

โครม!

'อะไรนะ!'

'คุณพ่อ! คุณแม่!' ลูกสาวทั้งสองร้องประสานเสียงด้วยความตกใจ
เมื่อได้ยินเสียงดังโครมครามจากด้านบน

'ไม่เป็นไรลูก ไม่มีอะไร' แม่หันหน้ามาปลอบ แต่สีหน้าเริ่มแสดงความ
วิตกและหวาดกลัว ในขณะที่พ่อพยายามควบคุมรถที่เริ่มส่ายไปมาแปลกๆ

'ระวังนะคะคุณ!'

'ว้าย!'

โครม!

"ทุกอย่างเกิดขึ้นคล้ายเรื่องของคุณ เพียงแต่รถที่เสียหลักชนต้นไม้
ใหญ่ไม่ได้ทำให้เราเสียชีวิตทีเดียว" น้ำเสียงของพริบพราวเคร่าลงจนคนฟัง
จับได้ เพราะภาพเหตุการณ์คืนนั้นยังทำให้เธอเจ็บปวดมิรู้ลืม

"ละ...แล้วมันทำอะไรอีก" โอบจันทรซึ่งนั่งตัวเกร็งถามพร้อมก้มก้น
น้ำลายอีกใหญ่ สุนัขราวกับว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตรงหน้าทั้งที่ผ่านมาสิบกว่า
ปีแล้ว

"ไอ้พี่ร้ายนั่นมันบีบคอคุณพ่อคุณแม่ให้ขาดใจตายต่อหน้า ตาม
มาด้วยพี่ ส่วนพริบพราวเป็นคนสุดท้าย แต่...คงไม่ถึงคราวเคราะห์ ตอน
นั้นมีรถตู้ของคณะแม่ชีกลุ่มหนึ่งผ่านมาพอดีจึงเข้ามาช่วย พริบพราวเลย
รอดมาได้ค่ะ"

"คืนนั้นถ้าเธอไม่ผ่านมา ก็แสดงว่า..." โอบจันทรเอ่ย รู้สึกหายใจ
ติดขัดขึ้น

"จุดจบของคุณก็คงเหมือนคุณพ่อคุณแม่และพี่สาวของพริบพราว"
รุจีราเสริม

"ทำไม เพราะอะไรถึงเป็นแบบนี้"

คำถามนั้นเหมือนโอบจันทรตั้งเพื่อถามตัวเองมากกว่า แต่พริบพราว

ก็อาสาตอบให้ว่า

“คิดว่ามีร้ายตนนั้นน่าจะมาจากพวกเล่นคุณไสยมนตร์ดำ พวกนี้คงรับจ้างทำร้ายคนอื่นด้วย”

“หรืออาจจะเป็นพวกเล่นคุณไสยมากๆ เข้าก็เกิดอาการบ้าพลัง แล้วเที่ยวปลอ่ยของทำร้ายคนอื่นเพื่อลองของของตัวเองดู แบบนี้ก็เป็นไปได้เหมือนกันค่ะ” รุจิวราพูดเสริมอีกครั้ง

“แต่กรณีของคุณพ่อ พริบพราวคิดว่านั่นเป็นการส่งผีร้ายมากำจัดคุณพ่อ จากใครสักคนที่คุณพ่อไปขัดผลประโยชน์” พริบพราวถอนหายใจเมื่อเห็นสายตาดตรงหน้าจับจ้องตัวเองด้วยความใคร่รู้ในหลายๆ เรื่อง เธอจึงอธิบายต่อว่า “ท่านเป็นผู้ว่าฯ ที่มีชื่อเสียงค่ะ ปีนั่นมีโครงการก่อสร้างหลายโครงการที่รอให้ท่านเซ็นอนุมัติ แต่ท่านแต่อ่านแล้วตีกลับ ไม่ยอมเซ็นให้ ท่านให้เหตุผลว่าเพราะหลายโครงการมีที่มาที่ไม่ถูกต้อง มีกลิ่นอายการคอร์รัปชันอยู่น่ะค่ะ”

“เธอหมายความว่า...”

“ค่ะ ถ้าฆ่าคนด้วยวิธีนี้ ในทางนิติวิทยาศาสตร์ก็ยากที่จะจับตัวคนลงมือได้ เหตุการณ์ในคืนนั้น ตำรวจสรุปคดีแล้วว่าคุณพ่อคุณแม่และพี่คอคหักเพราะแรงกระแทก เนื่องจากในที่เกิดเหตุไม่พบพินิจอะไรอีก ส่วนพริบพราวแม้จะพูดความจริงก็คงไม่มีใครเชื่อ เพราะเป็นแค่เด็กคนหนึ่งที่มีอาการขวัญหนีดีฝ่อ อีกรายยังไปป่าวประกาศว่าเป็นผีมือผี ก็ยังมีแต่คนหาว่าบ้าเท่านั้นค่ะ” พริบพราวพูดด้วยน้ำเสียงขมขื่น

“เข้าใจแล้ว” โอบจันทร์พึมพำพลางสูดลมหายใจลึก ถ้าจางวานฆ่าคนด้วยวิธีทั่วไปย่อมทิ้งหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ไว้ให้แกะรอยเพื่อตามตัวคนลงมือและผู้จ้างวานมารับโทษได้ แต่เมื่อใช้วิธีนี้คงไม่สามารถหาอะไรมารองรับได้ ถือว่า...เหนือชั้นขึ้นไปอีกขั้นทีเดียว

โอบจันทร์ก็สั่นน้ำลาย หน้าซีดเผือดยิ่งกว่าเดิม รู้สึกเสียวสันหลังและระแวงหนักขึ้น

“คุณเองก็เหมือนกันละ อาจจะมีเรื่องซัดพลประโยชน์กับใครทางธุรกิจอยู่ คิดว่า ‘ไอ้ไม่ง’ นั้นคงใช้ชีวิตเดียวกับที่มันใช้กำจัดคุณพ่อให้พ้นทางมัน และถึงคนบงการอาจจะไม่ใช่คนเดียวกัน แต่ผู้รับว่าจ้างต้องเป็นคนเดียวกันอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะพรึบพร่าวจำผีร้ายตนนั้นได้ ที่ผกามาจึงพยายามตามหาตัวมันมาตลอดละ”

“นี่เองที่ทำให้เราสองคนต้องหาทางมาพบคุณ พรึบพร่าวกำลังตามหาคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกรตายของคุณพ่อคุณแม่และพี่สาว ส่วนคุณเองก็กำลังตกอยู่ในอันตราย เพราะมันลงมือพลาดมาแล้วคนหนึ่ง หนที่สองก็คงจะตามมาเร็วๆ นี้”

พรึบพร่าวหันไปสบตาเพื่อนรักที่คอยช่วยพูดเสริมตลอด ก่อนจะหันกลับมาย้ำเตือนคนที่อยู่บนเตียงผู้ป่วยอีกครั้งว่า

“พวกนี้เวลาลงมือ มันจะอาศัยฤกษ์ยามที่เรียกว่า ‘ฤกษ์ดวงดับ’ ของชีวิต คือนั่นที่มันลงมือกับคุณก็คงเป็นฤกษ์ยามที่มันเลือกแล้ว ดังนั้นมันจะยังไม่ลงมือซ้ำในเร็ววันนี้แน่นอนละ คุณพอสบายใจได้ และนี่...ก็คงพอจะช่วยคุณได้บ้าง” “ว่าแล้วเธอก็ให้ถ่ายสายสัญญาณเส้นหนึ่งแก่คนตรงหน้า “คงจะช่วยให้คุณปลอดภัยขึ้น แต่ก็อย่างที่บอกล่ะว่าแค่ระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น เพราะพวกมันมีมนตร์ดำชั้นสูง ของพวกนี้อาจจะช่วยต้านทานได้ไม่นาน”

นิ้วมือข้างที่ไม่ได้เข้าเฝือกเคาะลงบนโต๊ะทำงานขณะถกเถียงกับตัวเองอยู่ในใจเสียๆ ยามนี้ก็ย้อนกลับไปหาวันที่สนทนากับหญิงสาวทั้งสองเกี่ยวกับเรื่องลึกลับพวกนั้น

แล้วโอบจันทร์ก็รับสรูปด้วยความเด็ดขาดว่าช้าไม่ได้แล้ว พรึบพร่าวจะต้องรีบเข้ามาเป็นคนสนิทของตน และไม่เพียงแค่นี้เท่านั้น ยังรวมไปถึงที่บ้านด้วย พรึบพร่าวจะต้องเข้ามาอยู่ร่วมชายคาเดียวกันกับตนในเร็ววัน!

อุบัติเหตุเมื่อสิบสองปีก่อน คือจุดเริ่มต้นที่ทำให้พริบพรามองเห็นภูตผี
เธอรู้อย่างแน่นอนว่าเหตุการณ์ครั้งนั้นไม่ใช่ฝีมือมนุษย์ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้
กระทั่งวันที่พริบพรามองได้ช่วยชีวิตนักธุรกิจหญิงคนหนึ่ง
จากอุบัติเหตุทางรถยนต์
เธอก็ได้เผชิญหน้ากับผีตนนั้นอีกครั้ง!

หมอดูสาวก้าวก้าวเข้าไปเป็นผู้ช่วยของโอบจันท์เพื่อคุ้มครองและตามหาผีร้าย
หวาดดอกเตอร์ปวีร์ อาจารย์หนุ่มผู้ยึดมั่นในวิทยาศาสตร์
กลับมองว่าเธอตั้งใจเข้าหาแม่เภาเพราะจะหลอกเอาเงิน
ไสยศาสตร์อะไร หมอดูที่ไหน เรื่องลึกลับที่พิสูจน์ไม่ได้ เภาไม่เชื่อห้วงนั้น!

แม้จะมีคุณลูกชายของนายจ้าวคอยเฝ้า แต่พริบพราก็ไม่ยอมทอย
เพราะนี่อาจจะเป็นโอกาสเดียวในการสืบหาความจริงทั้งหมด
เหตุการณ์ครั้งนั้นเกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุครั้งนี้หรือไม่
เธอต้องหาคำตอบ และกระซอกหน้ากาค ‘คน’ บงการออกมาให้ได้

ทดลองอ่าน

24
สาระ สนุก สุขใจ
สตาปอมนบุ๊คส์
www.satapornbooks.com
สำนักพิมพ์ในเครือสตาปอมนบุ๊คส์

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-00-4096-4

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book